

Sygn. akt II K 121/19

WYROK

o.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bełchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SSR Aneta Świtalska -Forenc

Protokolant:sekr. Katarzyna Kaczmarek

przy udziale Prokuratora R.: Pawła Gintera

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 24 kwietnia 2019 roku i 14 listopada 2019 roku sprawy przeciwko

B. O., urodzonej (...) w B. córce Z. i L. z domu W.,

oskarżonej o to, że:

w dniu 20 stycznia 2019 roku około godziny 01.25 na odcinku drogi między miejscowościami S. – S., gmina D., woj. (...), prowadziła jako kierująca w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godzinie 02.11 do stężenia na poziomie 1,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godzinie 02.25 – do stężenia na poziomie 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn wyczerpujący dyspozycję art. 178a § 1 kk,

1. oskarżoną B. O. w miejsce zarzucanego jej czynu uznaje za winną tego, że w dniu 20 stycznia 2019 roku około godziny 01.25 na odcinku drogi między miejscowościami S. – S., gmina D., woj. (...), prowadziła jako kierująca w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie nie niższym niż 2,50 promila alkoholu we krwi, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to wymierza jej karę 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny przy określeniu wartości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
2. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
3. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonej okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 stycznia 2019 roku;
4. na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonej B. O. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych;
5. pobiera od oskarżonej 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty i zasądza na rzecz Skarbu Państwa 1 177,62 (jeden tysiąc sto siedemdziesiąt siedem złotych sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu wydatków poniesionych w sprawie.

Sygn. akt II K 121/19

UZASADNIENIE

W dniu 19 stycznia 2019 r. w S. odbywała się impreza z okazji 18 urodzin F. H., na której obecna była B. O.. Pomiędzy godziną 16:00 a 18:00 na przyjęcie przyjechała także jej córka A. O. na stałe mieszkająca w K..

/zeznania A. O. k. 52-56, k. 4-5/

Wcześniej od godziny 13:00 trwały przygotowania do przyjęcia w których uczestniczyła B. O..

/zeznania P. O. k. 56-58/

Na imprezie A. O. nie widziała, aby oskarżona spożywała alkohol, jednak nie podchodziła do niej i nie rozmawiała z nią, gdyż widziała, że już nie jest trzeźwa i uznała, że nie warto podejmować jakichkolwiek tematów. B. O. ma problem z nadużywaniem alkoholu. W rodzinie w zasadzie wszyscy o tym wiedzą, jednak nie chcą nic z tym zrobić. Oskarżona ma pretensje do córki o to, że nie ukończyła studiów.

/zeznania A. O. k. 52-56, k. 4-5/

Po godzinie 01:00 w nocy impreza urodzinowa zakończyła się i wszyscy opuścili salę, żeby udać się do domów. Dla osób, które spożywały alkohol zapewniony był kierowca, który miał ich odwieźć do domów.

/zeznania A. O. k. 52-56, k. 4-5, zeznania P. O. k. 56-58, zeznania J. K. k. 90-91/

B. O. wyszła na zewnątrz i udała się w stronę swojego samochodu. Włączyła silnik i zaczęła wycierać zamrażającą szybę. A. O. podeszła do niej i chciała zabrać jej kluczyki od samochodu, ponieważ oskarżona była pod wpływem alkoholu. Zagroziła jej, że zadzwoni na policję, jak ona pojedzie tym samochodem. B. O. krzyczała na córkę. Powstrzymać oskarżoną próbował także Z. H. oraz L. H.. B. O. zatrzasnęła córce drzwi samochodu i odjechała. A. O. zgłosiła na Policję, że jej matka prowadzi samochód pod wpływem alkoholu. Podała, iż kierowała ona samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) i udała nim się do miejsca swojego zamieszkania tj. do miejscowości (...). Następnie A. O. wraz ze swoim chłopakiem udała się do domu na pieszo.

/zeznania A. O. k. 52-56, k. 4-5, notatka urzędowa k. 1/

Około godziny 01:30 funkcjonariusze przyjechali pod wskazany przez A. O. adres. Przy posesji zastali samochód F. (...). B. O. poddano badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikiem:

- o godzinie 02:11 – 1,38 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu;
- o godzinie 02:25 – 1,20 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu;
- o godzinie 03:37 – 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu;
- o godzinie 03:39 – 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu;
- o godzinie 04:03 – 1,02 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu;
- o godzinie 04:33 – 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

/protokół badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu k. 2-3/

Proces wchłaniania alkoholu nie jest natychmiastowy - jest rozłożony w czasie. W przypadku spożycia alkoholu na czczo czas resorpcji (wchłaniania) wynosi średnio 1,5 godziny, natomiast po posiłku nawet do 3 godzin. Faza wyrównania stężeń może trwać od 5 do 20 minut i jest łącznikiem pomiędzy fazą wchłaniania, a fazą eliminacji. Proces eliminacji odbywa się w sposób systematyczny, czy też ciągły, i przeważnie jego natężenie jest stałe. Współczynnik eliminacji alkoholu z krwi w czasie 1 godziny (β_{60}) mieści się w granicach 0,1-0,2 %/godz.

Obliczenia retrospektywne można prowadzić w przypadkach, jeśli spełnione są następujące warunki:

- 1) stężenie alkoholu we krwi osoby badanej było wyższe niż 0,4-0,5‰ (0,20-0,25 mg/dm³ wydychanego powietrza), a w przypadku niższej wartości należy uwzględnić specyfikę zdarzenia i merytoryczną argumentację konieczności wykonania obliczenia;
- 2) czas od zdarzenia do pobrania próby krwi (analizy wydechu) nie był dłuższy niż 5 godzin. W przypadku dłuższego okresu eliminacji aniżeli 5 godzin należy wskazać na szacunkowy, tj. przybliżony charakter obliczeń, oraz większe prawdopodobieństwo niedokładnej interpretacji stanu trzeźwości;
- 3) w chwili zdarzenia badana osoba znajdowała się w fazie eliminacji alkoholu z ustroju;
- 4) badana osoba nie spożywała alkoholu po zdarzeniu.

W związku z tym, że oskarżona deklaruje spożycie alkoholu również po zdarzeniu, nie można przeprowadzić klasycznego rachunku retrospektywnego. Można przeprowadzić rachunek prospektywny (prognostyczny) o charakterze przybliżenia statystycznego. Obliczenia te pozwalają na określenie, czy możliwe jest spożycie alkoholu w ilości i jakości, a także czasie deklarowanym przez osobę oskarżoną.

Wersja zdarzeń przedstawiona przez oskarżoną nie koreluje z wynikami badań wydychanego powietrza oraz obliczeniami wobec czego nie można uznać jej za zgodną z prawdą.

Oskarżona po pierwsze osiągnęła wyższe stężenie alkoholu we krwi niż wynikałoby to ze spożycia wskazanej przez nią ilości alkoholu, jak również znajdowała się już wcześniej w fazie eliminacji alkoholu z organizmu niż wynikałoby to ze spożycia alkoholu w podanym przez nią czasie. Wykluczając nadpicie alkoholu po zdarzeniu przez oskarżoną w ilości jaką zadeklarowała, można wskazać z przybliżeniem, iż około godziny **01:25** w czasie prowadzenia pojazdu mechanicznego B. O. znajdowała się w stanie nietrzeźwości na poziomie nie niższym niż około 2,50 ‰ (przy założeniu, iż wartość pierwszego wyniku badania może być związana z obecnością alkoholu zalegającego w jamie ustnej).

/opinia laboratoryjna k. 61-66/

B. O. (...). Wykazuje inne zakłócenie czynności psychicznych pod postacią (...). W chwili popełnienia zarzucanego jej czynu była pod działaniem alkoholu. Z tego powodu jej zdolność zrozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona ale nie w stopniu znacznym. Skutki działania alkoholu mogła przewidzieć.

/opinia sądowo-psychiatryczna k. 72-74/

B. O. ma (...)lat. Posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest ekonomistą. Zajmuje się prowadzeniem gospodarstwa rolnego i z tego tytułu osiąga dochód w kwocie około (...) miesięcznie. Otrzymuje dopłaty unijne w wysokości 11.000 zł rocznie. W majątku posiada dom jednorodzinny oraz samochód marki F. z roku 2000, posiada oszczędności w kwocie (...) Ma dwoje dorosłych dzieci, które nie są na jej utrzymaniu. Nie była karana. Nie leczy się specjalistycznie, odwykowo ani psychiatrycznie.

/oświadczenie oskarżonej k. 48-49, karta karna k. 15/

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w dniu 19 stycznia była impreza urodzinowa jej bratanek na sali w S. tj. w odległości około 500 metrów od jej domu. Na początku wypła małego drinka, nawet szampana wzięła bezalkoholowego, bo zamierzała wrócić samochodem. Drinka wypła zaraz jak przyjechała ok. 16:00. Przyjechała sama, a mąż i dzieci przyjechały później. Ona była wcześniej, ponieważ chciała pomóc bratowej. Ona ma konflikt z córką. Oskarżona wyjaśniła, że to nie jest jawny konflikt. Atmosfera między nimi nie jest ciekawa. Impreza skończyła się o północy i ona wyszła. Chciała jechać samochodem do domu, ale córka wyskoczyła do niej i coś krzyczała. Ona odepchnęła córkę i pojechała do domu. Wypła po powrocie około szklanek wódki i położyła się spać. Potem przyjechała Policja około 01:30. Najpierw wypła pół szklanki i potem znowu pół. Na imprezie jadła obiad o godz. 18.30 rosół- cały talerz z makaronem, ziemniaki i mięso, tortilli oraz łyżkę sałatki. P. tylko około 3 herbat.

Oskarżona podała, że ma wzrostu ok. 158 centymetrów lub 160 centymetrów, wagą 65 kg. Drink, którego wypła na imprezie mógł mieć jeden kieliszek wódki. Potem, gdy przyjechała policja pojechały razem z córką na komendę, gdzie była badana na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Nie wie ile wykazał alkomat. Jej córka zajmuje się tylko graniem na komputerze, nawet studiów nie skończyła. Oskarżona wyjaśniła, że na imprezie było wino i czysty alkohol w postaci wódki. Był też bezalkoholowy szampan typu P.. Tego szampana wypła lampkę. Nie było momentu żeby córka chciała jej wyrwać kluczyki ze stacyjki. Gdzieś z tyłu siedł chłopak jej córki, ale do niej podeszła tylko córka. Z synem jest w dobrych stosunkach. Samochodem przyjechała dlatego, bo się spieszyła na imprezę. Nie zamierzała pić alkoholu. Według niej okolica jest nieciekawa, dlatego nie zdecydowała się zostawić auta. Oskarżona wypła alkohol zanim wróciła reszta domowników. Wrócili około 40 minut po niej.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się przede wszystkim na zeznaniach A. O., P. O. oraz J. K.. Zeznania wymienionych świadków korespondowały ze sobą wzajemnie się uzupełniając. P. O., ani J. K. nie podawali wprawdzie, że widzieli jakoby oskarżona była pod wpływem alkoholu albo że go spożywała w ich obecności, jednak wiedzieli, że B. O. ma problem z nadużywaniem alkoholu. P. O. jako syn oskarżonej nie chciał jej zapewne nadmiernie obciążać, skoro jego siostra A. O. zaangażowała się w całą sytuację. Tak samo J. K. będąc w związku z A. O. nie chciał zdradzać nadmiernych szczegółów zdarzenia. P. O. zeznał, że siostra miała wcześniej dobre relacje z matką, obecnie zepsuły się one, ale twierdził, iż A. O. zależy na B. O. i dlatego zdecydowała się zadzwonić na Policję, to była wyłącznie jej decyzja.

A. O. konsekwentnie zaś podtrzymywała przedstawioną przez siebie wersję zdarzeń. Przebieg całej sytuacji dość precyzyjnie umiejscowiła w czasie, co z kolei odpowiadało treści notatki urzędowej, a także wynikom badania stanu trzeźwości. Świadek bardzo emocjonalnie podchodził do składanych przez siebie zeznań, wiedząc w pewnym sensie, że naraża swoją matkę na odpowiedzialność karną, ale z drugiej strony chcąc jej uświadomić problem nadmiernego spożywania przez nią alkoholu. Sąd uznał za wiarygodne zeznania wymienionych wyżej świadków.

Sąd przyznał moc dowodową protokołowi użycia urządzenia do ilościowego oznaczania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu gdyż nie stwierdził żadnych nieprawidłowości w jego sporządzeniu.

Biorąc jednak pod uwagę, iż oskarżona podawała inną wersję zdarzeń Sąd zdecydował o powołaniu opinii biegłych toksykologów. Opinia ta zaś była zrozumiała, zupełna i wnikliwa, dlatego Sąd uznał ją za wiarygodną. W sposób precyzyjny opisano w niej sposób eliminacji alkoholu z organizmu oraz okoliczności, dla których wersja podawana przez oskarżoną, co do tego że spożyła alkohol dopiero będąc w domu, nie może być prawdziwa.

Ponadto Sąd opierał się również na opinii psychiatrycznej uznając ją za zupełną, wnikliwą, zrozumiałą, logiczną oraz wyczerpującą.

Sąd przyznał moc dowodową informacji z Krajowego Rejestru Karnego, ponieważ dokument ten sporządzony został przez uprawnione organy oraz nie był kwestionowany przez strony.

Sąd pominął zeznania świadków, którzy ze względu na łączące ich więzi rodzinne odmówili składania zeznań w sprawie.

Wyjaśnienia oskarżonej Sąd uznał za niezgodne z prawdą. Podnosiła ona istnienie konfliktu z córką, aby nadać motyw jej postępowaniu tj. zawiadomieniu Policji o rzekomym prowadzeniu przez nią samochodu pod wpływem alkoholu. Oskarżona pierwotnie podawała, że na przyjęciu nie wypła nawet szampana bezalkoholowego, następnie jednak podawała, że piła tego szampana. Irracjonalna także zdaje się okoliczność spożywania na raz pół szklanki czystej wódki, a w niewielkim odstępie drugiej połowy szklanki tego samego alkoholu. Oznaczałoby to, że oskarżona w przeciągu pół godziny wypła pół butelki wódki o pojemności 0,5l, a potem położyła się spać, co zdaje się być dość

abstrakcyjne. Oskarżona zaprzecza nadużywaniu alkoholu, podczas gdy zarówno A. O. jak i P. O. twierdzą, że ma z tym problem i wie o tym cała rodzina, jednak do tej pory nikt nie próbował nic z tym zrobić. Wyjaśnienia oskarżonej stanowią przyjętą przez nią linię obrony i nie zasługują na to, żeby uznać je za wiarygodne.

Uwzględniając dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd przyjął, że B. O. w dniu 20 stycznia 2019 roku około godziny 01.25 na odcinku drogi między miejscowościami S. – S., gmina D., woj. (...), prowadziła jako kierująca w ruchu lądowym samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości na poziomie nie niższym niż 2,50 promila alkoholu we krwi.

Sąd dokonał zmiany opisu czynu w granicach aktu oskarżenia precyzując go w ten sposób, by odpowiadał ustalonemu w sprawie stanowi faktycznemu i był jego odzwierciedleniem.

Opisane zachowanie wypełnia znamiona występku określonego w art. 178a § 1 kk, gdyż oskarżona prowadziła pojazd mechaniczny w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Nie ulega, bowiem wątpliwości, że samochód osobowy jest pojazdem mechanicznym. Oskarżona prowadziła go po drodze publicznej między miejscowościami S. i S., a więc w ruchu lądowym. Zawartość natomiast alkoholu w wydychanym powietrzu przekroczyła wartość określoną w art. 115 § 16 kk, który zawiera definicję stanu nietrzeźwości.

Zgodnie z treścią art. 53 § 1 kk czynnikami limitującymi rozmiar sankcji karnej za popełnione przestępstwo są stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu, których wymierzana w granicach sędziowskiego uznania kara nie powinna przekraczać. Wymierzając karę należy nadto mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, a także potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Stosownie do § 2 powołanego wyżej przepisu, uwzględnić należy w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez B. O. jest znaczny. Oskarżona godziła w dobro o niekwestionowanej wartości społecznej, a to w bezpieczeństwo komunikacji, czyniąc to umyślnie. Obecnie po wielu śmiertelnych wypadkach spowodowanych przez nietrzeźwych kierowców zostały znacznie zaostrzone sankcje karne za jazdę pojazdem mechanicznym pod wpływem alkoholu. Nie można też tracić z pola widzenia faktu, że w mediach została szeroko zakrojona akcja informacyjna na temat kar jakie grożą za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Mimo to oskarżona naruszyła zasadę trzeźwości, mając świadomość również jakie może to mieć daleko idące konsekwencje dla jej rodziny. Do popełnienia przestępstwa nie skłoniła jej żadna uzasadniona życiowo okoliczność. Przeciwnie, był to jej świadomy wybór. Zatem równie wysoki jest stopień winy oskarżonej, bo postępowanie dowodowe nie dowiodło istnienia okoliczności, które obniżając z różnych przyczyn zdolność prawidłowego postrzegania rzeczywistości i kontrolowania własnych zachowań, mogłyby znacząco, w sposób usprawiedliwiony determinować istniejącą po stronie oskarżonej wolę popełnienia przestępstwa.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonej zaliczono uprzednią niekaralność za przestępstwa. Na niekorzyść przyznano oskarżonej znaczną zawartość alkoholu. Z uwagi na powyższe mając na względzie prymat kar wolnościowych Sąd na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył oskarżonej grzywnę w rozmiarze 120 stawek dziennych uznając, iż jest to adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Ustalając rozmiar stawki dziennej grzywny na 10 zł Sąd kierował się wysokością dochodów oskarżonej i jej sytuacją majątkową oraz rodzinną.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat, zaliczając na jego poczet, stosownie do art. 63 § 4 kk okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 stycznia 2019 r.

Na podstawie art. 43 a § 2 kk Sąd orzekł od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000zł, które w obecnym stanie prawnym jest obligatoryjne w przypadku skazania za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Obrońca oskarżonej wnosił o warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres próby 2 lat i orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, a także orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 7.000 zł. W tym miejscu podkreślić należy, że jedną z metod walki z nietrzeźwymi kierowcami, jak również zmiany społecznej mentalności co do wysokiej szkodliwości takich czynów, jest wymierzanie surowych kar w tym głównie zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym. Natomiast w realiach przedmiotowej sprawy warunkowe umorzenie postępowania i orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres jedynie 1 roku byłoby sankcją zbyt łagodną, nieodpowiadającą społecznej szkodliwości czynu. Sąd dostrzega oczywiście, że oskarżona jechała samochodem w porze nocnej, gdzie ruch pojazdów nie jest zbyt duży, jednak zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu u B. O. była duża. Powyższy wniosek także jest ostatecznie dość dużym zaskoczeniem dla Sądu biorąc pod uwagę to, że oskarżona konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Sąd nie zauważył, aby oskarżona wyciągnęła jakiegokolwiek wnioski ze swojego postępowania, w trakcie rozprawy bowiem B. O. była zbulwersowana zachowaniem córki tj. tym, że A. O. zdecydowała się zawiadomić Policję o prowadzeniu przez matkę samochodu po alkoholu.

Zdaniem Sądu Rejonowego warunkowe umorzenie postępowania i ograniczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu drogowym w przypadku nietrzeźwych kierowców zamiast korygować ich osobowość, realnie wyłączać z ruchu drogowego, utwierdziłoby ich w przekonaniu o bezkarności, celowości oraz realnej możliwości uniknięcia odpowiedzialności, a więc utrwałoby ich aspołeczne cechy, zamiast je eliminować. Dlatego premiowanie takiego sprawcy warunkowym umorzeniem postępowania i ograniczeniem zakazu prowadzenia pojazdów do okresu 1 roku byłoby niezgodne z zasadami wymiaru kary, a nadto nie spełniłoby celów w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk i zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 zł tytułem opłaty (por. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz kwotę 1.177,62 zł tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na którą to sumę składały się zryczałtowane koszty doręczeń w postępowaniu sądowym i przygotowawczym, koszty opinii biegłych.